

De VLOEK van het
IJZÆR

HET AARDRIJK

De VLOEK van het IJZER

Tekst en muziek

Jochem de Jong

Illustraties

Jos Weijmer

Reeds verschenen van Jochem de Jong:

Bij uitgeverij Zilverspoor:

Het Lotsoffer

De Vloek van het IJzer

De Afzwering (*e-book*)

Tekst en muziek © 2012 Jochem de Jong

Alle illustraties © 2012 Jos Weijmer

Uitgeverij Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Redactie: *Jos Weijmer*

Editor: *Patrick Brannigan*

Omslagontwerp: *Jos Weijmer*

Illustraties en kaft: *Jos Weijmer*

ISBN 978-94-90767-05-1

NUR 334

www.het-aardrijk.nl

www.zilverspoor.com

www.artbooksshop.com

De VLOEK van het
IJZÆR

Tekst en muziek

Jochem de Jong

Illustraties

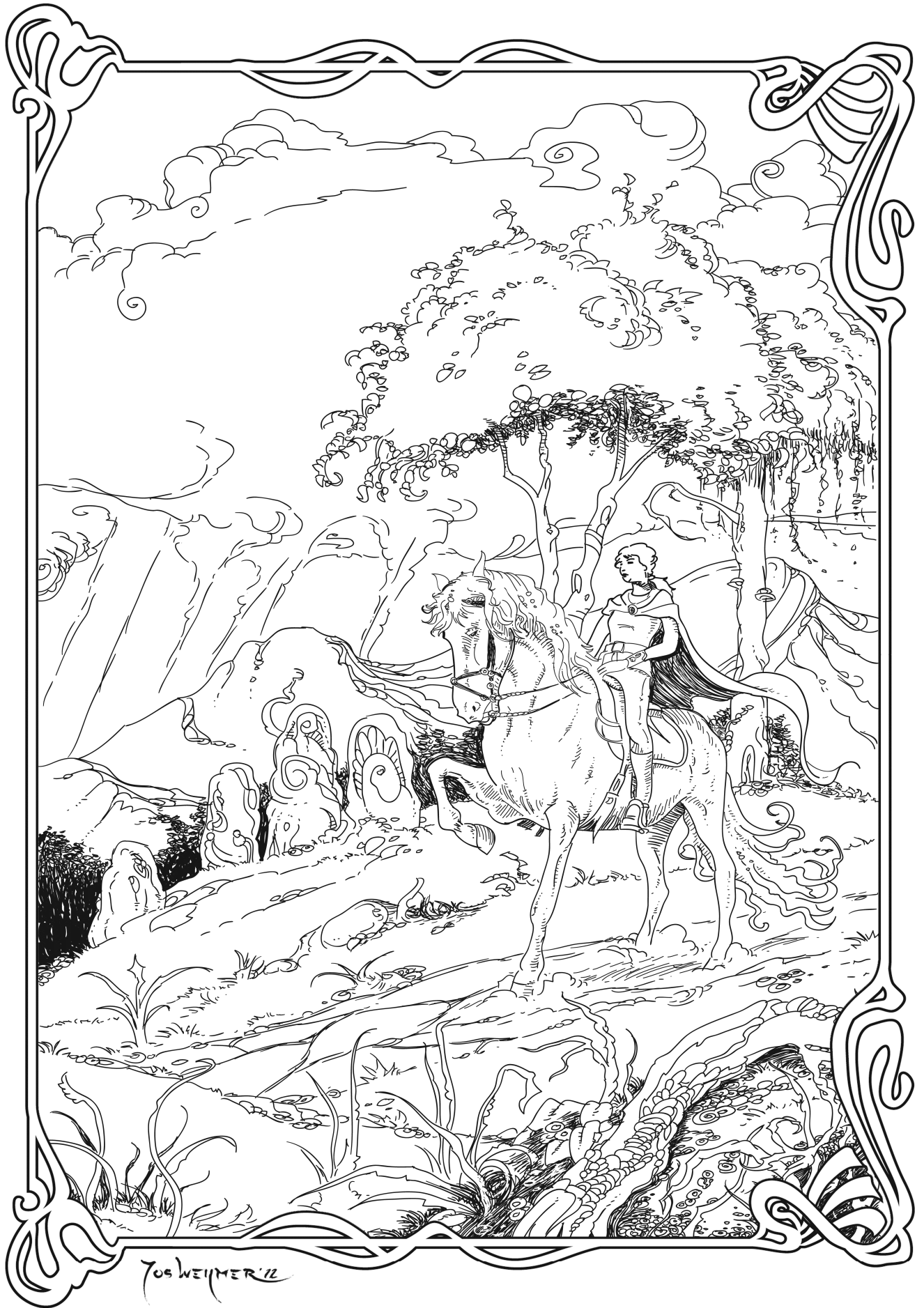
Jos Weijmer

Hoofdstuk 1

De landweg naar Lavendrecht was weinig meer dan een door paardenhoeven uitgeslepen greppel die door de heuvels leidde. Anira keek achterom en wierp een laatste blik op het silhouet van haar geboortestad. Boven de daken van de stad rezen de torens van de burcht omhoog en wapperde de vlag met het familiewapen van de stadhouder. Zachtjes zette ze haar hakken in de flanken van haar paard Dorian en reed achter de koets van haar ouders aan. Die helde bij sommige bochten gevaarlijk over. Haar moeder Irma hield zich met twee handen vast aan de leuning van de bok, haar knokkels wit van de inspanning, terwijl haar vader, heer Diederik d’Anuh, de teugels van het tweespan paarden losjes tussen zijn vingers hield.

Voor hen uit reed de lijfwacht van haar vader: de vierentwintig beste soldaten van huize d’Anuh. Ze reden twee aan twee over de smalle weg door de heuvels met kapitein Holger aan hun hoofd. Het garnizoen van haar vader was berucht in het koninkrijk Mano, maar de meeste mensen zagen hen dan ook alleen als ze in strakke formatie door de straten paradeerden. Anira hoorde dagelijks hun dronken geroep uit de houten barak achter het huis en het hoge gekreun van de hoeren die ze op hun vrije avonden vanuit de binnenstad naar het landgoed lieten komen.

Haar vader stond er op dat ze meeging op reis. ‘Om eindelijk eens iets van de wereld te zien,’ had hij gezegd, maar Anira vermoedde dat hij haar gewoon in de gaten wilde houden. Het zou niet lang meer duren voordat ze de huwbare leeftijd bereikte. Haar vader was doodsbang dat ze zich zou laten bezwangeren door een van de vele

705 WEIHER '12

boerenzoons die op hun landgoed woonden. Ze fronste haar voorhoofd. Zij kon er toch ook niets aan doen dat haar moeder na haar geboorte niet meer zwanger was geworden? Hoewel hij het nooit zou toegeven, wist ze dat dat de reden was dat ze mee moest naar het kolonistendorp van haar oom Ervengaal. Hij wilde dat ze trouwde met een man die hij waardig genoeg achtte om zijn huis te leiden op zijn oude dag. Een wildvreemde waarschijnlijk, als ze zelf geen geschikte kandidaat aandroeg.

Vanuit het noorden kwam een donkergrijze lucht die een koude bries met zich meevoerde. Anira trok de mantel dicht om haar hals en zette haar hakken in Dorians flanken. In draf reed ze langs de koets voor de lijfwacht uit. De deinende beweging van het rijdier warmde haar een beetje op. Ze hield halt op een heuvelrug en klopte hem tevreden op zijn hals. Ze was blij dat ze Dorian mee mocht nemen zodat ze niet de hele reis in de koets hoefde door te brengen met haar moeder, maar nu ze in de verte brede regenzuilen zag naderen slaakte ze een diepe zucht. Achter zich hoorde ze haar vader haar naam roepen. Ze reageerde niet meteen, maar kneep haar ogen tot spleetjes en tuurde in de verte. Ze hadden bijna het einde van het heuvellandschap bereikt. Enkele mijlen verder ging het over in uitgestrekte weidegronden waarop grote rotsblokken verspreid lagen. Ze kon haar ogen maar nauwelijks afwenden. Voor haar geestes oog verscheen de gedaante uit haar dromen, zijn gezicht verborgen in de schaduwen van de nacht. Naast een gescheurde lendendoek droeg hij alleen een hoofdtooi, zoals de krijgers van weleer, waarin lange, zwarte veren waren gevlochten. Voor hem op de grond knielde een man. Terwijl de krijger de man toesprak, draaide hij zijn hoofd naar Anira. Zodra hij haar bemerkte zag ze zijn ogen oplichten in het maanlicht.

Anira schudde de beelden van zich af toen haar vader opnieuw haar naam riep. Ze trok aan de teugels en reed terug naar de koets. Een van de soldaten, de zoon van de kapitein, grijnsde breeduit toen ze voorbij reed. Ze negeerde hem, maar voelde dat er een blos op haar wangen verscheen. Eigenlijk zou ze op Jelmars avances in moeten gaan, al was het alleen maar om haar vader de schrik van zijn leven te bezorgen.

‘Blijf je een beetje in de buurt, Anira?’ vroeg haar vader. ‘Je weet dat het hier wemelt van de rovers en vogelvrijen.’

Ze bracht haar paard langs de koets en trok haar wenkbrauwen op. ‘Is het nog ver?’

‘Luister je wel naar wat ik zeg?’

‘Het zijn je beste mannen, toch?’ Anira gebaarde naar haar vaders lijfwacht. ‘Is het nog ver?’ vroeg ze opnieuw.

Diederik klemde zijn kaken op elkaar. ‘Na de Hoogten van Dualune steken we de Dah over. Daarna is het nog enkele mijlen over vlak terrein. We zullen Lavendrecht pas na zonsondergang bereiken.’

Anira’s moeder slaakte een zucht toen de eerste regendruppels vielen. ‘Stop even Diederik, dan kan ik in de koets gaan zitten. Ik heb geen zin om drijfmat aan te komen bij de herberg.’ Toen Diederik de teugels inhield, klom haar moeder van de bok. ‘Het lijkt me verstandig dat jij bij me komt zitten, dan kan ik je gelijk vertellen hoe het je oom en neven vergaat in het kolonistendorp,’ zei ze tegen Anira. ‘Je kunt je paard aan een van de soldaten geven.’

‘Liever niet,’ zei Anira. Ze trok de kap van de mantel over haar hoofd en reed weer vooruit. Haar ouders wisten niet dat ze sinds de stichting van haar ooms kolonistendorp een briefwisseling onderhield met een van Ervengaals twee zoons: Douwe d’Anuh. Van hem wist ze dat haar oom op tegenstand was gestuit tijdens de opbouw van Varna. Het kwam dan ook niet als een verassing dat Ervengaal zijn broer Diederik om hulp vroeg. Ervengaal was zijn hele volwassen leven meester-smid geweest in het paleis van de koning en had geen ervaring met dergelijke conflicten. Douwe had haar geschreven dat Ervengaal erg dankbaar was voor het feit dat Diederik en zijn soldaten hen kwamen helpen.

Douwe en zijn kleine broertje Gerbe waren de kinderen uit het eerdere huwelijk van Ervengaals in de lente overleden vrouw. Ervengaal had hen aangenomen als zijn eigen kinderen, maar nu zijn vrouw er niet meer was, besteedde hij weinig aandacht aan hen.

Douwe schreef dat Ervengaal zwolg in zijn verdriet en zijn taken als ouder grotendeels had afgeschoven op de bedienden uit zijn huishouding. Douwe hoopte dat zijn vader weer wat meer oog voor hem en zijn kleine broertje Gerbe zou krijgen als de orde in het dorp hersteld was.

Anira bereikte de laatste heuvelrug van de Hoogten van Dualune, waar de wind plotseling vrij spel had. De koude regen werd met onverwachte kracht tegen de onbedekte huid van haar gezicht en handen geslagen. Ze wreef haar handpalmen tegen elkaar en legde ze op haar wangen en voorhoofd. Vanaf deze hoogte zag ze de Dah langs de voet van het heuvellandschap naar het westen stromen, waar hij uiteindelijk in de Grote Rivier de Dahno opging. Het kolonistendorp van haar oom lag aan de andere zijde van de Grote Rivier, ingesloten door een reusachtig woud. Ze keek uit naar de oversteek met de veerboot vanuit Lavendrecht, maar hoopte dat het weer eerst zou opklaren. De bodem van de rivier was niet zonder reden bedekt met tientallen wrakken van de vrachtschepen die vanaf Lavendrecht naar de hoofdstad voeren.

Achter haar kwam de lijfwacht de heuvel op, op enige afstand gevolgd door Anira's ouders. De wielen van hun koets zakten weg in het pad dat steeds modderiger werd door de regen. Anira liet hen passeren en reed achter hen aan naar beneden. Daar staken ze de Dah over en bereikten de weidegronden erachter. Anira staarde naar de rotsblokken. In oneffenheden op de stenen hadden zich kleine regenplassen gevormd waar zwarte vogeltjes hun dorst lesten. Ze bracht haar paard langs de koets. 'Hoe komen die rotsblokken hier?' vroeg ze aan haar vader.

'Als je wat beter had opgelet tijdens je lessen zou je dat weten,' zei Diederik. Hij keek haar recht in de ogen, maar zijn strenge blik veranderde al snel in een glimlach.

'Men zegt dat de aarde kaal was toen de zeven Goden ontwaakten,' zei hij met luide stem. Het was de eerste zin van de legende over de schepping van het Aardrijk. 'In het licht van de eerste ochtendschemering zagen zij alleen woestijnen en immense meren. Het duurde niet lang voordat ze hun krachten bundelden en de bezweringen uitspra-

ken die het Aardrijk vormden. Bergen, bossen en weidegronden verrezen uit de grond. Talloze rivieren zochten kronkelend hun weg door het landschap. Daarna kwamen de bezielde wezens. Grote Beesten die elkaar bevochten om de heerschappij over het Aardrijk.' De achterwielen van de koets bleven steken in de modder, maar schoten een moment later weer los. Anira's moeder slaakte een kreetje vanuit de koets.

Diederik negeerde zijn vrouw. 'Heb je onthouden wat er toen gebeurde?'

'De Goden waren ontstemd,' zei Anira. 'Ze verlangden naar wezens wier lichaam en geest waren geschapen naar voorbeeld van dat van de Goden.'

Diederik knikte tevreden. 'De Goden zetten de IJstijd in gang om de Grote Beesten uit te roeien en plaats te maken voor de mens.'

'Moeder heeft me wel eens verteld over de Grote Beesten. Over de draken uit de grotten van het Sinura-gebergte en de reusachtige wolven die over de oostelijk weidegronden zwierven. Klopt het dat hun skeletten in de kelders van het paleis van de koning tentoongesteld staan?'

'Sommige mensen geloven heilig in de legende, woord voor woord,' zei Diederik. Hij spoorde het tweespan aan om de koets in beweging te houden. 'Maar volgens mij is het grotendeels een verzinsel. De IJstijd echter, is wel degelijk gebeurd.' Hij gebaarde naar de rotsblokken. 'Het ijs kwam uit het noorden, langzaam, maar met vernietigende kracht. Het sleurde alles met zich mee, hele bossen, maar ook vele stukken rots uit de noordelijke gebergten.'

Met een schok waardoor Diederik bijna van de bok werd geworpen, bleef de koets steken in de modder. Een van de paarden uit het tweespan zakte door zijn voorbenen. Vloekend gooide Anira's moeder de deur van de koets open en kwam naar buiten. Grote regendruppels spatten onder luid getik uiteen op het dak van de koets. Irma wierp een korte blik op haar man en sloeg haar mantel om.

'Kapitein Holger,' riep Diederik. 'We zitten vast.'

De kapitein wees drie soldaten aan, waaronder zijn zoon, en stuurde ze naar de

koets. Jelmar zwaaide vlak voor Anira met een grote beweging uit het zadel en haalde een dik touw uit zijn zadeltas. Hij bond het ene uiteinde aan het onderstel van de koets vlak boven de as, en het andere uiteinde aan zijn zadelknop. De twee andere soldaten stegen hoofdschuddend af en gingen achter de koets staan. Ze plantten hun laarzen diep in de modder en zetten hun schouders tegen de koets. Diederik spoorde het tweespan aan en de soldaten achter de koets kreunden van de inspanning. Jelmar zette zijn hakken in de flanken van zijn paard en grijnsde naar Anira. De wielen van de koets kraakten.

Anira draaide zich met een zucht om en tuurde naar het noorden, in de hoop een glimp van Lavendrecht op te vangen. Door de muur van regen kon ze niet ver zien. Met moeite kon ze de contouren van enkele rotsblokken onderscheiden. Er glinsterde iets. Iets roods. Ze boog voorover in het zadel. Er kwam een ruiter tevoorschijn. Hij bleef staan, zo roerloos dat Anira even dacht dat ze het zich inbeelde. Ze kneep haar ogen tot spleetjes. Achter haar werd de koets onder luid gekraak uit de modder getrokken. Ze draaide zich om in het zadel. 'Mam? Moet je kijken.' Ze wees naar het noorden, maar toen ze zich weer terugdraaide was de ruiter verdwenen.